

Tørste blomster

Sommeren kom med en **hetebølge**. En sval bris om morgenen ga innbyggerne i Blåsterby litt avkjøling, men det var fryktelig varmt i byen. Avfallsbilene var på vei på jobb for å rekke å bli ferdige med å hente avfall og gjøre byen ren før **rushtrafikken** satte i gang, slik at de ikke skulle være i veien for noen.

- Kom igjen, Olga, vi må dra nå ellers blir vi forsinket! Waldemar, den store gatefeieren, maste utålmodig på den lille teddybjørnen. - Vi har så mye å gjøre i dag, så vi er nødt til å komme i gang!

- Jada, jeg kommer! Jeg må bare finne noe, vent litt. Der er det! Olga kravlet ut av et skap med et fint, rødt sløyfebånd. - Jeg har lyst til å gi dette til Felix. Jeg fant det i kontaineren til Wanda, og tok vare på det. Felix liker å knyte fargerike sløyfebånd på rosene sine, og dette røde kommer til å bli så vakkert til de hvite blomstene. Hun klatret opp på frontruten i full fart, og så kom de seg av gårde.

Waldemar satte på det gule varsellyset sitt, og svingte inn i alléen mot Nedrebyen. Først feiet han støv og skitt på høyre side av veien, så på venstre. Den store gatefeieren hadde jobbet lenge i Blåsterby, så han kjente hver krik og krok. Det var nesten ingen steder han ikke hadde et minne om eller en historie om. Den lille teddybjørnen elsket å høre på historiene hans mens de jobbet seg gjennom byen.

- Ser du det gatehjørnet ved siden av det gule huset? I fjor var det en stor ulykke der, to lastebiler kolliderte. Lasten deres ble sølt utover veien, til og med Wilma hadde problemer med å få gjort rent der. Og se på **klokketårnet** ved siden av rådhuset! Jeg leste om det i en bok, og der sto det at selv om det er over hundre år gammelt har klokken aldri gått feil!

Olga hørte ikke etter, fordi hun gledet seg slik til å komme til parken. Byens stolthet var stor og velholdt, med turstier, lekeplasser og benker mellom sletter og kastanjetrær. **Blomsterbedene** ble stelt og passet på av Felix, byens gartner. Han hadde plantet påskeliljer, tulipaner, forglemmegei, ringblomster, iris og krysantemum, slik at det blomstret ulike sorter gjennom hele våren, sommeren og høsten. Men Felix var spesielt glad i roser.

Røde, gule, rosa og hvite roser duftet fantastisk i espalierene. Felix stellet dem og vannet dem, lukte rundt dem og tok vare på dem hele året. Om vinteren pakket han dem inn slik at de ikke skulle fryse. Den flinke gartneren elsket ikke bare plantene sine, han ville også at andre skulle få glede av dem.

Olga og Waldemar besøkte ham ofte, og Felix hadde alltid noe nytt å vise dem. En nyklekket fugleunge, et vepsebol, blomstrende fioler og nye **blomsterbed**. Da de nærmet seg parken, tutet Waldemar som vanlig to ganger for å gi beskjed om at de hadde kommet. De ventet i flere minutter,

men Felix dukket ikke opp.

- Han har sikkert noe veldig viktig å gjøre, så det er ikke sikkert at han har tid til å komme. Vi prøver igjen i morgen, trøstet Waldemar, da han så hvor skuffet Olga ble.

Men de ble like skuffet dagen etter, og dagen etter det igjen. Om kvelden klagde Olga til de andre i Gjenbruksgjengen, hun var trist over at gartneren ikke så ut til å ville treffe dem.

- Det er interessant! Walter, altnuligbilten, så tankefullt på de andre. - Jeg så ham heller ikke da jeg tømte avfallsdunkene i parken. Tror dere han er sint på oss av en eller annen grunn?

- Det er ingen grunn til å tenke det verste med en gang, avbrøt Vera, den kloke, gamle tankbilten. - Jeg foreslår at noen drar til rådhuset i morgen og spør om de vet noe om Felix der.

- Jeg kan gjøre det, sa Wanda. - Jeg hadde uansett tenkt å spørre dem om hvorfor de har forandret på reglene for parkering i Gammelgata. Jeg kommer meg nesten ikke forbi der på grunn av alle bilene.

Neste ettermiddag kom Wanda tilbake til miljøstasjonen med sjokkerende nyheter. På rådhuset hadde de fortalt henne at Felix hadde blitt syk og måtte hvile for å bli frisk igjen. De kunne ikke finne noen som kunne ta over jobben hans mens han var borte, og derfor hadde ikke blomstene fått vann på flere dager. **Hetebølgen** hadde helt sikkert fått dem til å miste bladene sine, og til slutt ville de visne helt.

- Det er på tide at vi tar saken i egne hender, erklærte Vera. - Vi kan ikke la alt arbeidet til Felix bli ødelagt fordi han er syk. Og hva vil folk si hvis vi ikke gjør noe med det og bare sitter og ser på at det skjer? Jeg drar og fyller vanntanken min med en gang. Kom igjen, Walter, du må gjøre det samme. Og hvis dere alle hjelper til, klarer vi å redde blomstene.

- Men vi kan jo ikke noe om å være gartnere, protesterte Waldemar. - Jeg har lest at det er veldig viktig hvor mye vann de forskjellige blomstene får. Hvis de får for mye eller for lite, kan vi skade dem!

- Ja, men hvis de ikke får vann i det hele tatt, dør de. Og da er det ikke noe igjen å vanne. Vi må dra med det samme! Wilma, den lille gatefeieren, var bestemt.

- Du har helt rett. Vera stoppet hele diskusjonen. - Men jeg anbefaler at Waldemar tar en titt i bøkene sine og sjekker hvor mye vann de forskjellige blomstene skal ha, og så vanner vi dem slik han sier.

En time senere var hele gjengen allerede i full gang i parken. Waldemar rullet først, og stoppet ved hvert eneste **blomsterbed** for å forklare hvordan blomstene skulle vannes og hvor mye vann de skulle ha. Han likte at de andre trengte hans råd og kunnskap.

- Wilma, den røde blomsten trenger bare en bøtte vann. Walter, du må helle minst to kanner på den gule der borte!

Vera vannet trestammene og buskene med vannslangene sine. Walter satte tønner på lasteplanet sitt og brukte dem til å frakte vann til Klara og Malvina, som vannet blomstene med plastrør de hadde funnet i resirkuleringshallen på miljøstasjonen. Til og med Goliat, kranbilen, hadde funnet seg noe å gjøre: Han løftet en diger tank høyt opp i lufta og helte vann på det uttørkede gresset. Arbeidet ga resultater, de tørste plantene fikk raskt tilbake styrken sin.

Gjenbruksgjengen dro til parken hver dag etter jobb for å vanne, og holdt på til sent på kvelden. På slutten av uka var de ganske slitne. Det var mye jobb med å holde plantene i live, og de visste at de ikke kunne fortsette med å gjøre det alene i tillegg til å gjøre den vanlige jobben sin på dagtid.

- Dette går ikke lenger! Vi trenger hjelp, sukket Vera til Walter, som akkurat kom bort til henne etter å ha kjørt tre ganger og hentet fulle containere med vann. Goliat rullet opp ved siden av dem, med kranen hengende slapt bak seg. Det var såvidt han klarte å svinge ut fra den smale promenaden. Han passet seg for å ikke skrape barken av trærne, og så ikke **brannhydranten** som gjemte seg mellom buskene.

- Pass på! Wilma ropte så høyt hun kunne, men det var for sent. **Brannhydranten** ble vridd rundt, og en diger foss av vann ble pumpet høyt opp i lufta. - Hva gjør vi nå? Vera så forskrekket på de andre.

- Ta det rolig, i verste fall så får vi ta oss en dusj, spøkte Klara, som akkurat dukket opp bak dem.

- Dette vannet kom akkurat i tide! Jeg er varm og støvete over hele meg. Jeg slipper i alle fall å rulle gjennom byen skitten fra støtfanger til baklys, sa Wanda entusiastisk, og snudde og vendte på seg for å komme seg under vannstrålen. De andre lot seg heller ikke be to ganger. De så de to fnisende, badende avfallsbilene og ble med på badingen. Bare Waldemar sto og så misfornøyd på de andre.

- Har dere tenkt på hvordan vi skal få slått av vannet? Hydranten er ødelagt! Snart blir hele parken en diger innsjø, og alle plantene kommer til å drukne!

- Du har rett, sa Vera, og løftet førerhuset. - Vi må ringe brannvesenet med en gang!

- Brannvesenet? Willy så forvirret på henne. - Men dette er jo vann, ikke brann?

- Ja, brannvesenet, fordi de vet best hvordan hydrantene fungerer. Hver gang de må slukke en brann, henter de vann fra en hydrant. Jeg er helt sikker på at de vet hvordan de skal slå av og reparere en som er ødelagt også, forklarte Vera den lille traktoren.

Fem minutter etter at Vera hadde ringt, dukket brannbilen Fred opp med hylende sirener.

- Jeg ser hele Gjenbruksgjengen er her, hva har skjedd?

- Felix er syk og må hvile. Vi har prøvd å hjelpe til og gjøre jobben for ham, men vi er ganske slitne alle sammen. Så Goliat dyttet borti en **brannhydrant** ved et uhell, forklarte Klara.

- Det vises godt at dere har jobbet hardt! Blomstene ser flotte ut og hele parken blomstrer! Felix kommer til å bli veldig glad når han er tilbake, svarte Fred.

- Men hvis det kommer så mye vann på et sted, kommer hele parken til å bli oversvømt, bemerket Willy forsiktig.

- Det har du helt rett i, svarte Fred. - Men det kan vi fikse! Han rullet frem til hydranten, tok opp en diger skiftenøkkel og begynte å fikle med hydranten. Vannstrålen ble mindre og mindre, for til slutt å forsvinne helt.

- Dette er ikke bra, stønnet Wanda, som hadde kost seg veldig med badingen. - Det hadde vært så mye lettere for oss hvis vi hadde kunnet ta vann rett fra hydranten!

- Du sier noe der, sa Fred, og tenkte over Wandas ide. - Hvis vi hjelper til, så trenger dere ikke å løpe frem og tilbake hele tiden, fordi alle brannbilene kan hente vann direkte fra **brannhydrantene**. Jeg skal gi beskjed til de andre, og fra i morgen av kan vi ta over vanningen til Felix kommer tilbake. Jeg forstår ikke hvorfor dere ikke ringte oss tidligere? Vi kunne jo ha gjort det så mye enklere sammen!

- Det tenkte vi ikke på i det hele tatt, innrømte Vera mens hun rødmet litt.

- Det går helt fint, ikke tenk på det. Det viktigste er at dere kan hvile dere nå, trøstet Fred.

Det var ingen som trengte å bli sunget godnatt-sang for på miljøstasjonen den kvelden. Hver eneste avfallsbil falt i dyp søvn etter den slitsomme uka. Det var helt stille, bortsett fra Walters snorking som av og til brøt stillheten.

Neste ettermiddag kikket Waldemar og Olga inn i parken da de var på sin vanlige runde. Alt var i sin skjønneste orden. Det var tydelig at Fred og de andre brannbilene nettopp hadde vært der. Vann dryppet fra bladene på trærne, og bladene på blomstene glinset av fuktighet. Den ødelagte **brannhydranten** var reparert, og to hunder lekte i vanddammen som fremdeles var der. De ristet på pelsen, og sprutet vann rundt seg. To spurver ventet på en grein for å få seg et bad de også.

Rett før leggetid satt Olga og Plaske og avkjølte seg i verkstedet mens de snakket sammen om det som hadde hendt tidligere på dagen.

- Vet du hva? Dyr liker også å bade, forklarte Olga frydefullt. - Du skulle ha sett de to hundene som koste seg med å sprute vann rundt omkring i parken. Det var bra at Goliat kjørte på den **brannhydranten**. I denne **hetebølgen** blir også dyrene varme!

- Ja, de trenger også vann. Det er synd at dammene snart blir borte. Når det er så varmt, fordamper vannet fort. Plaske, den fargerike, lille filledukka ville vise hva han kunne.

- Men hva skjer med dyrene? Vi kan jo ikke vanne dem, sa den lille, brune teddybjørnen bekymret.

- Du har et poeng. Willy, den lille traktoren, blandet seg inn i samtalen. Han hadde stått og fiklet med noe ved siden av dem i verkstedet. - På gården der jeg bodde før, var det et drikkekar. Vi kan lage noe slikt i parken også!

- Det er en fantastisk ide, sa Plaske og klappet. - Jeg går med en gang og spør de andre om de har ideer til hva vi kan bruke for å lage et!

Til Freds store forbauselse dukket hele Gjenbruksgjengen opp ved inngangen til parken neste ettermiddag. Han skulle akkurat til å slå av den nærmeste **brannhydranten** etter å ha blitt ferdig med vanningen for dagen.

- Hva gjør dere her? Han løftet sirenen bekymret.

- Slapp av, det er ikke noe i veien. Du trenger ikke tenke det verste med en gang, sa Vera beroligende.

- Vi har en ny ide!

Goliat tok frem tre vakre krukker fra kontaineren sin, og satte dem på bakken.

- Da Plaske kom løpende inn i garasjen i går og fortalte at fuglene dør av tørst i heten, ble vi først målløse. Og så skjønnte vi at han hadde rett, sa Malvina. - Vi hadde et møte, og bestemte oss for å lage drikkekar til dem. Willy hadde sett slike før, så han ble sjef for oppdraget. Og med hans hjelp begynte vi å lete i resirkuleringshallen etter krukker som kunne passe.

- Du aner ikke hvor mange hele og fine krukker vi fant, fortsatte Klara. - Hvem skulle trodd at folk ikke bare kaster ødelagte, sprukne kopper og kar, men også de som er helt i orden?

- Se på disse flotte leirkrukkene! De er i kjempefin stand, og perfekte til fuglebad! Wilma kom endelig til poenget. - Vi tenkte vi kunne sette dem i gresset på forskjellige steder rundt omkring i parken, og så kunne dere fylle dem med vann hver dag slik at fuglene ikke gikk og var tørste.

- Og se på dette! Goliat dro frem et lite barnebasseng fra kontaineren, og satte det ved siden av leirkrukkene. - Hvis vi graver dette ned i bakken og fyller det med vann, blir det et perfekt dyrebasseng. Og vi kan henge disse plastflaskene på greinene i trærne. Om sommeren kan de fungere som fuglebad, og om vinteren som fuglematere, sa kranbilen, og avsluttet presentasjonen.

Fred var imponert og ble begeistret for alle idéene. Men han fikk ikke tid til å beundre dem så lenge før gjengen satte i gang.

- La oss finne de beste plassene å sette drikkekarene og dyrebassenget på, beordret Willy. Han sto utålmodig ved inngangen og ventet på de andre.

Samson og Goliat dro mot sør, Walter og Willy mot nord. Malvina og Klara dro mot øst, og Wanda og Wilma dro mot vest. Vera og Waldemar dro innom alle stedene og fylte krukkene med vann. Olga

og Plaske satt på grillen til den store gatefeieren og viftet fornøyde med beina.

Da Felix omsider kom tilbake, så han fornøyd at trærne og buskene sto grønne og i full prakt, blomstene blomstret en etter en og livlig kvitring brøt stillheten i parken. Og endelig kunne Olga gi ham det vakre, knallrøde sløyfebåndet slik at det kunne pryde en av hans hvite roser.

SLUTT

